

Concurs Literari Salvador Espriu d'Or.

Sant Jordi

EL MÓN AL REVÉS

Estava a la meva habitació amb el meu millor amic, en Pep, explicant-nos històries i anècdotes, quan em va dir:

- Eh, ara t'explicaré una història molt seriosa i de veritat:

"Vet aquí en aquell temps en el que els ocells tenien dents, per allà el 1.953, a Amèrica hi havia un jove que es deia John. Havia sentit parlar d'un trencaclosques que si l'obries, et transportava a un món paral·lel, on no es sabia que passava perquè mai ningú havia pogut tornar d'allà."

Jo ja estic fart de que el meu amic sigui tan fantasiós i somiatruites.

- No m'ho crec! – li vaig dir.
- D'acord no t'ho creguis, però si us plau no obris mai aquell trencaclosques...
- Et demostraré que la història que em vas explicar no és veritat.

L'únic problema és que no sabia on es trobava aquest trencaclosques. Vaig consultar a un altre amic que em va dir:

- El trencaclosques està a una muntanya a dos quilòmetres d'aquí. Però, com pots creure tot el que diu la gent?
- Només és per demostrar-li al Pep que són mentida les seves fantasies.

Quan vaig arribar a aquella muntanya, vaig gravar-me mentre obria el trencaclosques i no va passar res.

Quan vaig baixar la muntanya vaig anar cap a casa. De camí em vaig fixar que no hi havia ningú, els barris estaven solitaris, ni tampoc es veia un sol cotxe a

la carretera...començava a tenir una mica de por. Quan vaig arribar a casa no hi havia ningú, però ni em vaig fixar perquè estava pendent d'enviar-li el vídeo per correu electrònic al Pep. Va passar una bona estona i no em contestava. M'estava començant a preocupar perquè ell sempre contestava molt ràpid. Vaig mirar el rellotge i ja era tard, així que vaig anar a dormir.

Al dia següent tampoc estaven els meus pares. Oh no! Ja sé que ha passat! Estic al món paral·lel! Això significa que...en Pep tenia raó! No! Ara m'ho refregarà per la cara...bé, això si sóc capaç de tornar.

Vaig anar a fora a veure si hi havia algú. Uau...això és molt estrany, és igual que el món real però tot està en blanc i negre, és molt trist. Tampoc veia a ningú. Vaig anar passejant pels carrers, hi havia llum a una casa, feia pampallugues. Vaig entrar amb por, no hi havia ningú. Vaig mirar en una habitació i em vaig trobar un home sense rostre i que anava vestit de negre.

Aaaaah! Vaig córrer fins a la porta i vaig sortir a fora. Després d'una estona, vaig sentir una veu dins del meu cap:

- Tranquil, no has de témer per mi. Sóc el cap d'aquest món.
- Llavors...saps com puc sortir d'aquí?
- Fent aquest recorregut mortal!

El recorregut tenia lava, trampes... vaig al·lucinar, però preferia arriscar-me a morir que quedar-me eternament allà.

Afortunadament, ho vaig aconseguir. Vaig plorar de la emoció!

Des de llavors mai més he tornat a desconfiar del meu amic Pep!